

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8033/2021
12.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца Града Београда, кога заступа Градско јавно првобранилаштво, Београд, против тужених Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду и ЈП „Градско стамбено“ Београд, ради утврђења и предаје у посед, одлучујући о ревизији тужене Републике Србије изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7138/17 од 17.01.2018. године, у седници већа одржаној 12.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене Републике Србије изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7138/17 од 17.01.2018. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 4662/16 од 28.06.2017. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе од 04.04.2003. године и 30.03.2015. године. Ставом другим изреке, утврђено је да су ништави решење ИО Скупштине Града Београда број 360-988/2000-ИО од 25.05.2000. године, Уговор о закупу број 2515-7/15 од 29.09.2000. године, Уговор о откупу стана број 463-498/2000 од 29.09.2000. године, оверен код Другог општинског суда у Београду под бројем П/01 Ов број 2253/2000 дана 10.10.2000. године, за стан број .. у улици ... број .. у ..., улаз .. на .. спрату, закључен између Града београда и АА. Обавезана је тужена Република Србија да преда тужиоцу стан број .. у улици ... број .. у ..., улаз .. на .. спрату, ослобођен од лица и ствари на слободно располагање. Ставом трећим изреке, одређена је привремена мера па је туженој Републици Србији забрањено да отуђи или оптерети непокретност - стан број .. у улици ... број .. у ..., до правноснажног окончања поступка. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка од 120.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7138/17 од 17.01.2018. године, одбијена као неоснована жалба тужене Републике Србије и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде у другом степену, тужена Република Србија је благовремено изјавила ревизију због погрешене примене материјалног права.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП, („Сл. гласник РС“ број 125/04, 111/2009, 36/2011, 53/2013), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11, 49/13, 74/13, 55/14, 87/18, 18/20), у вези члана 23. став 3. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 26.01.2001.године, односно пре ступања на снагу важећег Закона о парничном поступку (01.02.2012. године), па се на ревизијски поступак примењују одредбе ранијег ЗПП, осим у погледу ревизијског цензуса. Побийана другостепена пресуда донета је након ступања на снагу Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, број 55/14), па се на ревизијски цензус примењује се цитиран члан 23. став 3. тог закона.

Чланом 23. став 3. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 55/14), који регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побийеног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У имовно-правним споровима у којима тужилац у тужби и у току првостепеног поступка није означио вредност спора, нити се она може утврдити на основу одређене или плаћене судске таксе, а не може се утврдити ни по одредбама члана 21. до 27. Закона о судским таксама („Сл.гласник РС“ број 28/94, ... 95/18), као што је случај у овој правној ствари, као вредност предмета спора, применом члана 28. истог Закона, узима се износ од 15.000,00 динара, без обзира који је суд надлежан за решавање спора.

Имајући у виду наведено, као и да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, у коме се као вредност предмета спора узима износ од 15.000,00 динара - применом члана 28. Закона о судским таксама, који не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд оценио да је ревизија недозвољена, па је одлучено као у изреци.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић